

flet, men kun de forffjellige Forslag, som ere gjorte, saavel det, der er gjort af Udvalgets Majoritet, som det, der er gjort af dets Minoritet. Naar den ærede Landsþingsmand nemlig udtrykker sig, at man danner et nyt Princip ved dette Pensjonsforslag, da er dette slet ikke Tilfældet efter Udkastet. De, der danne et nyt Princip, ere for det første de Herrer, til hvis Tal den høitærede Landsþingsmand selv hører, idet der indeholdes netop adffillige nye Principer i deres Endringsforslag, hvorfor jeg ogsaa skal tillade mig at anbefale dem til Forkastelse. Dernæst indeholder Udvalgets Minoritets Forslag et nyt Princip, idet det gjør Alle af denne Klasse pensjonsberettigede, og endelig indeholder Udvalgets Majoritets Forslag ogsaa et nyt Princip, forsaavidt det gjør en meget betydelig Forandring ved at gjøre Halvdelen af denne Klasse pensjonsberettiget. Men Udkastet slutter sig netop saa nøie som muligt til det Bestaaende, da det kun gaaer ud paa at begjære Pensjonsberettigelse for et Antal af indtil 100 Individer for en Klasse, som nu kommer til at bestaae af 411, istedetfor at der tilforn i Kjøbenhavn for et mindre Antal Individer, som kunde henregnes til denne Klasse, kun har været tilstaaet Pensjonsberettigelse for et Antal af 80. Den hele Udvidelse altsaa, hvorpaa Udkastet gaae ud, er at udvide Pensjonsberettigelsen fra et Antal af 80 til et af 100, og det er virkelig ikke noget nyt Princip. Det kan altsaa heller ikke siges, at der er nogen Fare med Hensyn til den Tilvært af Pensjonsbyrde, som kan flyde af at forøge Antallet fra 80 til 100; det har endogfsaa tilforn været over 100, nemlig 104, og først i Aaret 1843 blev det nedsat til 80. Endvidere maa jeg imødegaae adffillige af den høitærede Landsþingsmands Dyringer, fordi de virkelig forekomme mig at give et urigtigt Billede af Sagen, som den i Virkeligheden staaer, og jeg frygter for, at de ærede Medlemmer af Thinget muligt kunde lægge Vægt paa det Indtryk, de deraf maatte faae, i Modsatning til mine Bestræbelser for at fremsætte Sagen klarere. Den høitærede Landsþingsmand har nemlig, naagt jeg tilforn har fremhævet, hvorledes Sagen vilde stille sig i sin practiske Udførelse efter de hidtil

gjældende Regler med Hensyn til denne Pensjonsberettigelse, dog anført, hvorledes det skulde være bedre i sin Tid, naar Vedkommende gif af, og naar man virkelig kunde bedømme Vedkommendes Tjenesteforhold, da at bestemme Pensionen, og at det derimod var misligt i Forveien at gjøre det, da det var muligt, at Vedkommendes Tjenesteforhold efter den Tid kunde forværes saaledes, saa at man maatte ønske, ikke at have givet dem denne Pensjonsberettigelse. Dertil maa jeg gjøre det Spørgsmaal, hvorledes den høitærede Landsþingsmand vil stille det, naar man ikke i Loven omtaler, at Kongen kan tilstaae Pensjonsberettigelse; hvorledes er det da muligt, at Kongen, da han ikke er souverain Herre mere, kan tage en saadan Bestemmelse, naar Vedkommende gaae af? Hvad det angaaer, at tilstaae Pensjonsberettigelse iforveien, naagt Vedkommende senere maatte kan gjøre sig skyldig i et maadeligt Tjenesteforhold, da er det jo ikke andet, end hvad der er Tilfældet med enhver Embedsmand. Naar det hedder, at disse Betjente faae Pensjonsberettigelse, saa betyder det ikke andet, end at de blive at betragte lige med kongelige Embedsmand, og jeg indseer slet ikke, hvorfor man, naar overhovedet denne Klasse af Embedsmænd ere kvalificerede til kongelig Ansættelse, da skal troe om dem; mere end om andre Embedsmænd, at de skulle gjøre sig skyldige i et mindre godt Tjenesteforhold. Det er ikke noget Nyt, at der i andre Stillinger er maadelige Embedsmænd: det er desto værre temmelig almindeligt, og man er kun udsat for det Samme i denne Klasse, skøndt der dog er den Forffjel, at der her er en større Garanti for et godt Tjenesteforhold hos dem, for hvem Udnævnelsen til Embedsmænd har en saa særlig Betydning, som den har i denne Klasse, og hvor man først kommer ind i den i en meget modnere Alder, hvor det har viist sig i en ganske anderledes Grad, hvad Mandens egentlige Kerne er, end Tilfældet er med de fleste andre Embedsmænd, der begynde i en temmelig ung Alder, i Reglen inden det 30te Aar, og altsaa inden den Periode, da man ordentligviis kan siges, at være bleven til, hvad man vil blive til for hele sin vvirrige Levetid. Jeg kan heller ikke lade det staae